

การดำเนินงานการเข้าถึงและการแบ่งปันผลประโยชน์ในทวีปแอฟริกา

หลายประเทศในทวีปแอฟริกาได้เริ่มดำเนินงานข้อกำหนดเรื่องการเข้าถึงและการแบ่งปันผลประโยชน์ Nnadozie และคณะ ได้ตรวจสอบระบบของ 12 ประเทศในแอฟริกา ได้แก่ประเทศ แคนเมอรูน อียิปต์ โกตดิวัวร์ เคนยา มาดากัสการ์ ไนจีเรีย เซเนกัล เซเชลส์ แอฟริกาใต้ ยูกันดา และแซมเบีย รวมทั้ง กฎหมายต้นแบบขององค์การสหภาพแอฟริกา (OAU) และการตั้งชุมชนพัฒนาของแอฟริกาใต้ นอกจากนี้ใน 12 ประเทศและหน่วยงานในระดับภูมิภาคที่ได้ตั้งขึ้นดังกล่าวแล้ว ยังมีประเทศแกมเบียและมาลาวี ก็มีกฎและกระบวนการขั้นตอน ในการเข้าถึงและการแบ่งปันผลประโยชน์ ระบบการเข้าถึงและการแบ่งปันผลประโยชน์ 3 ระบบ ในภูมิภาคได้ถูกตรวจสอบและนำเสนอไว้ข้างล่างนี้ ได้แก่ กฎหมายต้นแบบขององค์การสหภาพแอฟริกัน (OAU) เคนยา และแอฟริกาใต้

ขอบเขต กฎหมายต้นแบบครอบคลุมกิจกรรมการเข้าถึงซึ่งประกอบไปด้วย ทรัพยากรชีวภาพที่ได้รับมา อนุพันธ์ของทรัพยากรชีวภาพ ภูมิปัญญา นวัตกรรม เทคโนโลยี หรือวิธีปฏิบัติของชุมชน ความหมายของทรัพยากรชีวภาพจึงกว้างมาก และครอบคลุมถึงทรัพยากรพันธุกรรมด้วย

กระบวนการการเข้าถึง

- ผู้ต้องการเข้าถึงต้องยื่นขออนุญาต
- การเข้าถึงจะได้รับอนุญาตบนพื้นฐานของข้อตกลงที่เป็นลายลักษณ์อักษรระหว่างหน่วยงานที่ได้รับมอบอำนาจ และชุมชน/กลุ่มชุมชนท้องถิ่นที่เกี่ยวข้อง
- ข้อตกลงจะต้องประกอบไปด้วย การแบ่งปันผลประโยชน์บางส่วนจากการเข้าถึงทรัพยากร และการให้ความช่วยเหลือทางเศรษฐกิจเพื่อเป็นแรงผลักดันให้รัฐและชุมชน/กลุ่มชุมชนท้องถิ่นให้ความสนใจกับการอนุรักษ์ทรัพยากรชีวภาพ และการดำรงรักษานวัตกรรม วิธีปฏิบัติ ภูมิปัญญา หรือเทคโนโลยีในที่เกี่ยวข้อง การแบ่งปันผลประโยชน์ถูกกำหนดไว้ในมาตราที่ 12 ซึ่งระบุให้จ่ายค่าธรรมเนียมก่อนที่จะได้รับอนุญาตให้เก็บทรัพยากร และกำหนดให้แบ่งปันรายได้จากทรัพยากรชีวภาพ หรือภูมิปัญญาความรู้ให้แก่หน่วยงานของรัฐและชุมชนที่เกี่ยวข้อง ค่าธรรมเนียมทั้งหมดคิดจากเงื่อนไข หรือปัจจัยต่างๆ เช่น การเก็บรวบรวมที่มีจุดประสงค์เพื่อการค้า

เงื่อนไข

กฎหมายต้นแบบจะสร้างความแตกต่างระหว่างการเข้าถึงทรัพยากรเพื่อจุดประสงค์ทางด้านการค้า การศึกษา และจุดประสงค์ทางวัฒนธรรมประเพณี ขอบเขตของกฎหมายชี้ให้เห็นว่ากฎหมายไม่ได้มุ่งหวังให้มีผลต่อระบบการเข้าถึงตามประเพณีท้องถิ่น รวมถึงการใช้และการแลกเปลี่ยนความรู้และเทคโนโลยีระหว่างชุมชนท้องถิ่นด้วยตนเอง มาตราที่ 11 อนุญาตให้หน่วยงานระดับชาติที่ได้รับมอบอำนาจกำหนดเงื่อนไขในข้อตกลงการเข้าถึง โดยขึ้นอยู่กับว่าผู้ใช้เป็นสถาบันวิจัย หน่วยงานของรัฐบาล หรือหน่วยงานระหว่างรัฐบาล ในมาตราที่ 13 กำหนดการอนุญาตการเข้าถึง 3 แบบ คือ การ

อนุญาตทำวิจัยเพื่อการศึกษา การอนุญาตทำวิจัยเพื่อการค้า และการอนุญาตให้ใช้ประโยชน์เพื่อการค้า อย่างไรก็ตามในมาตรานี้ไม่มีการระบุถึงความแตกต่างของ สิทธิ และความรับผิดชอบ ที่มีมากับการขออนุญาตในแต่ละประเภท

บทลงโทษ

ส่วนที่ 8 ของกฎหมายต้นแบบประกอบด้วยบทลงโทษ เมื่อมีการฝ่าฝืนข้อกำหนดในความเห็นชอบที่ได้แจ้งล่วงหน้า มาตราที่ 5 ระบุว่า การดำเนินการเข้าถึงที่ไม่ได้รับความเห็นชอบที่ได้แจ้งล่วงหน้าจากรัฐ และชุมชนท้องถิ่นที่เกี่ยวข้อง ถือว่าเป็นการละเมิดกฎหมาย และมีบทลงโทษในมาตราที่ 67 ซึ่งประกอบด้วย การเตือน การจ่ายเงินค่าปรับ การยึดวัตถุที่เก็บมา และการไม่อนุญาตให้เข้าถึงทรัพยากรในประเทศอีกตลอดไป

ประเทศทวีปแอฟริกาส่วนใหญ่จะมีสถานภาพอยู่ในภาวะ 1 ใน 4 ประเภท ต่อไปนี้ (พิจารณาจากการดำเนินงานภายใต้กฎหมายต้นแบบ) ประเภทที่ 1 คือประเทศส่วนใหญ่มีกฎระเบียบข้อบังคับที่สอดคล้องกับข้อตกลงทางการค้าที่เกี่ยวข้องกับสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญา (TRIPS) และอนุสัญญาว่าด้วยความหลากหลายทางชีวภาพ (CBD) และเริ่มที่จะพิจารณาการสร้างกฎหมายเกี่ยวกับการเข้าถึงทรัพยากรพันธุกรรมและการแบ่งปันผลประโยชน์ (ABS) หรือการคุ้มครองพันธุ์พืชในลักษณะเฉพาะ ในขณะที่ประเทศส่วนใหญ่พอใจกฎหมายต้นแบบ แต่หลายประเทศตกอยู่ภายใต้แรงกดดันภายนอกที่ไม่คล้อยตามกฎหมายต้นแบบนี้ ประเภทที่ 2 เช่นประเทศ อียิปต์ นามิเบีย และซิมบับเว ได้ประกาศใช้กฎหมายที่เป็นองค์ประกอบของกฎหมายต้นแบบ ประเภทที่ 3 คือประเทศที่ได้ร่างกฎหมายโดยใช้แนวทางตามกฎหมายต้นแบบ แต่ยังไม่ประกาศใช้เช่น เอธิโอเปีย และไนจีเรีย ประเภทสุดท้ายคือประเทศที่เคยเป็นอาณานิคมของฝรั่งเศสได้ดำเนินการสอดคล้องกับข้อกำหนดของสหภาพสากลเพื่อการคุ้มครองพันธุ์พืชใหม่ (UPOV) และการคุ้มครองพันธุ์พืช ที่เป็นไปตามข้อตกลงบังคูกายใต้ องค์การทรัพย์สินทางปัญญาแห่งแอฟริกา (AIPO)

ประเทศเคนยา

ประเทศเคนยาลงนามในอนุสัญญาว่าด้วยความหลากหลายทางชีวภาพในปี พ.ศ. 2537 การดำเนินการภายใต้ อนุสัญญาฯ ส่งผลให้เกิดโยบาย และข้อกำหนดทางกฎหมายบางประเด็นในเรื่องการเข้าถึงและการแบ่งปันผลประโยชน์ แต่จนถึงทุกวันนี้ยังไม่มีกฎหมายเฉพาะสำหรับจัดทำระบบการเข้าถึงและการแบ่งปันผลประโยชน์ เคนยามีระบบการขออนุญาตทำวิจัยที่เริ่มมาก่อนอนุสัญญาว่าด้วยความหลากหลายทางชีวภาพ และในปี พ.ศ.2533 ได้มีการอภิปรายหารือเพื่อพัฒนาระเบียบข้อบังคับในเรื่องการเข้าถึงและการแบ่งปันผลประโยชน์ในระดับประเทศ แต่ยังไม่มีการดำเนินงานใดๆ ต่อจากนั้น พระราชบัญญัติสัตว์ป่า (การอนุรักษ์และการจัดการ) ฉบับแก้ไขปรับปรุงปี พ.ศ.2532

หลักการ

พระราชบัญญัติสัตว์ป่า ห้ามทำกิจกรรมใดๆ ในอุทยานแห่งชาติโดยไม่ผ่านการอนุญาตจากหน่วยงานที่ได้รับมอบอำนาจ ซึ่งรวมถึง การเคลื่อนย้าย หรือพยายามเคลื่อนย้ายวัตถุที่มีคุณค่าทางธรณีวิทยา วัตถุทางโบราณคดี สถาปัตยกรรม วัตถุทางประวัติศาสตร์ สมุทศาสตร์หรือทางวิทยาศาสตร์ แขนงอื่นๆ จากอุทยานแห่งชาติ ซึ่งต้องเคารพและปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด

กระบวนการเข้าถึง

หน่วยงานที่ได้รับมอบอำนาจในการดำเนินงานเกี่ยวกับการเข้าถึงทรัพยากรพันธุกรรมและการแบ่งปันผลประโยชน์ในประเทศเคนยามีหลายหน่วยงาน ตามหน้าที่ความรับผิดชอบที่ระบุในพระราชบัญญัติสัตว์ป่า (การอนุรักษ์และการจัดการ) ฉบับแก้ไขปรับปรุงปี พ.ศ.2532

- องค์การคุ้มครองสัตว์ป่าเคนยา (KWS) ทำหน้าที่บริหารจัดการกระบวนการมอบอำนาจสำหรับการค้นคว้าวิจัยทางการค้าและไม่เกี่ยวข้องกับการค้าภายในระบบอุทยานแห่งชาติของประเทศ

- ทำเนียบประธานาธิบดี (OP) และสภาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งชาติ (NTST) มีหน้าที่บริหารจัดการระบบการอนุญาต งานวิจัยที่จะดำเนินการภายในประเทศ

- ส่วนทรัพยากรในที่ดินภาคเอกชน ยังไม่มีความชัดเจนในการควบคุมทรัพยากรพันธุกรรม หนึ่งพื้นที่ส่วนใหญ่ในประเทศเคนยาเป็นพื้นที่ประเภท Trust Land ซึ่งถูกถือครองเพื่อผลประโยชน์ของผู้อยู่อาศัยในพื้นที่ ในกรณีนี้อาจใช้กฎหมายจารีตประเพณี (customary law) ของชาวแอฟริกันควบคุมทรัพยากรพันธุกรรม

พื้นที่ส่วนใหญ่ของประเทศเป็นที่อยู่อาศัยของชนเผ่าที่เลี้ยงสัตว์เป็นอาชีพหลัก และมีกฎหมายจารีตประเพณีที่หลากหลายและแตกต่างกันในระหว่างเผ่า ทำให้การศึกษาตรวจสอบกฎหมายจารีตประเพณีที่จำเป็นต่อการเข้าถึงและการแบ่งปันผลประโยชน์บนพื้นที่ประเภท Trust Land กลายเป็นเรื่องยาก Lettington เสนอแนะว่าก่อนที่จะมีการเข้าถึงควรจะได้รับการยินยอมจากผู้อาวุโสในพื้นที่นั้นเสียก่อน

พระราชบัญญัติการประสานและการจัดการสิ่งแวดล้อม (พ.ศ.2542)

เป็นกฎหมายจัดการสิ่งแวดล้อมทั่วไป และเป็นไปตามอนุสัญญาความหลากหลายทางชีวภาพ มาตราที่ 53 ของพระราชบัญญัติฯ ระบุถึง การเข้าถึงและการแบ่งปันผลประโยชน์

ขอบเขต

ครอบคลุม การนำเข้าและส่งออกเชื้อพันธุ์ และการแบ่งปันผลประโยชน์

กระบวนการเข้าถึง

หน่วยงานที่ได้รับมอบอำนาจในการจัดการสิ่งแวดล้อมระดับชาติ (NEMA) มีหน้าที่ กำหนดแนวทาง และมาตรการสำหรับการจัดการ และการใช้ประโยชน์ทรัพยากรพันธุกรรมในประเทศเคนยา อย่างยั่งยืน เพื่อผลประโยชน์ของประชาชนชาวเคนยา นอกจากนี้ยังมีหน้าที่ในการกำหนดแนวทาง หรือ มาตรการที่เกี่ยวข้องและดูแลการดำเนินงานตามมาตราที่ 53 ให้สำเร็จภายในเวลาที่กำหนด เนื่องจาก

มาตรการดังกล่าวยังมีเวลาที่จะทำต่อไปเพราะเป็นเรื่องที่ไม่จัดว่ามีความสำคัญมากนัก และหน่วยงานที่ได้รับมอบอำนาจในการจัดการสิ่งแวดล้อมระดับชาติ (NEMA) มีทรัพยากรการเงินและทรัพยากรบุคคลจำกัด

เงื่อนไข ระบบต่างๆ ดังกล่าวได้กำหนดกลไกการให้ความเห็นชอบที่ได้แจ้งล่วงหน้า และการแบ่งปันผลประโยชน์

- ในกรณีการวิจัย นักวิจัยจะต้องส่งโครงงานวิจัย และได้รับการอนุญาตหรือได้รับสิทธิ์ จากองค์การคุ้มครองสัตว์ป่าเคนยา (KWS) ทำเนียบประธานาธิบดี (OP) หรือคณะกรรมการวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งชาติ (NCST) ซึ่งหน่วยงานเหล่านี้สามารถให้ความเห็นชอบที่ได้แจ้งล่วงหน้า

- ในกรณีการเข้าถึงเพื่อการค้า องค์การบริหารสัตว์ป่าเคนยา (KWS) และหน่วยงานอื่นๆ ได้เจรจาต่อรองในการแบ่งปันผลประโยชน์ภายใต้ข้อสัญญาขององค์การคุ้มครองสัตว์ป่า (KWS) กับผู้ยื่นขออนุญาต ผลประโยชน์ในการเจรจาต่อรองมักประกอบด้วย สัญญาจางเว้นการจ่ายค่าธรรมเนียมลิขสิทธิ์สำหรับผลผลิตที่พัฒนาขึ้นจากทรัพยากรของประเทศเคนยา แหล่งเงินทุน การเสริมสร้างสมรรถนะของบุคลากรและโครงสร้างพื้นฐาน รวมทั้งให้ผู้ขอเข้าถึงเพื่อประโยชน์ทางการค้าจ่ายค่าธรรมเนียมอื่นๆ ในแต่ละช่วงเวลา

สาธารณรัฐแอฟริกาใต้

สาธารณรัฐแอฟริกาใต้มีประสบการณ์เกี่ยวกับการจัดทำสัญญาการสำรวจตรวจค้นทางชีวภาพ และการเข้าถึงและการแบ่งปันผลประโยชน์ตั้งแต่ประมาณกลางทศวรรษที่ 1990 และในปี พ.ศ. 2538 แอฟริกาใต้ได้เริ่มกระบวนการจัดทำนโยบายความหลากหลายทางชีวภาพ เพื่อตอบสนองต่อการให้สัตยาบันอนุสัญญาว่าด้วยความหลากหลายทางชีวภาพในเดือนพฤษภาคม พ.ศ. 2540 มี “รายงานปกขาวว่าด้วยเรื่องการอนุรักษ์และการใช้ประโยชน์อย่างยั่งยืนซึ่งความหลากหลายทางชีวภาพของสาธารณรัฐแอฟริกาใต้” ซึ่งจุดมุ่งหมายหนึ่งของรายงานฉบับดังกล่าว คือ เพื่อให้หลักประกันว่าผลประโยชน์ซึ่งเกิดจากการใช้ และการพัฒนาทรัพยากรพันธุกรรมของสาธารณรัฐแอฟริกาใต้ จะสอดคล้องกับผลประโยชน์ในระดับประเทศ ต่อมารัฐบาลได้ร่างพระราชบัญญัติการจัดการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ (พระราชบัญญัติความหลากหลายทางชีวภาพ) ซึ่งประกาศใช้เป็นกฎหมายในเดือนมิถุนายน พ.ศ. 2547 หมวดที่ 6 ของกฎหมายฉบับนี้เป็นเรื่องการควบคุมการสำรวจตรวจค้นทางชีวภาพ การเข้าถึงและการแบ่งปันผลประโยชน์

ขอบเขต

ครอบคลุมถึงทรัพยากรทางชีวภาพของชนพื้นเมือง ซึ่งประกอบด้วยสารพันธุกรรม แต่จะยกเว้นสิ่งมีชีวิตที่มาจากต่างถิ่นหรือต่างประเทศ สารพันธุกรรมมนุษย์ และทรัพยากรชีวภาพของ

ชนพื้นเมืองที่ได้ขึ้นบัญชีไว้ในสนธิสัญญาระหว่างประเทศว่าด้วยทรัพยากรพันธุกรรมพืชเพื่ออาหารและการเกษตร (ITPGR) การสำรวจตรวจค้นทางชีวภาพนั้น มีขอบเขตครอบคลุมถึง “การค้นคว้าวิจัยเกี่ยวกับทรัพยากรชีวภาพของชนพื้นเมืองที่ทำการค้า หรือการใช้ประโยชน์ในอุตสาหกรรม” ส่วนการค้นคว้าวิจัยที่ทำการศึกษาเพียงอย่างเดียวจะไม่อยู่ในขอบเขตของกฎหมายฉบับนี้

กระบวนการเข้าถึง

- ผู้ที่ต้องการเข้าถึงทรัพยากรชีวภาพต้องได้รับอนุญาตก่อนที่จะดำเนินกิจกรรม

การสำรวจตรวจค้นทางชีวภาพ

- การยื่นขออนุญาตจะต้องมีการคุ้มครองผลประโยชน์ของผู้ที่เกี่ยวข้อง 2 ฝ่าย คือ เจ้าของผู้ที่อนุญาตให้เกิดการเข้าถึงทรัพยากร และชุมชนพื้นเมืองซึ่งเป็นผู้ใช้ทรัพยากรตามแบบธรรมเนียมประเพณี หรือ เป็นเจ้าของความรู้เกี่ยวกับทรัพยากรที่จะถูกนำไปใช้

- ผลประโยชน์จะได้รับความคุ้มครองโดย (1) การกำหนดให้ผู้ยื่นขออนุญาตต้องได้รับความเห็นชอบที่ได้แจ้งล่วงหน้าจากเจ้าของทรัพยากร ซึ่งการยื่นขออนุญาตต้องอยู่บนพื้นฐานของการเปิดเผยข้อมูลพื้นฐานทั้งหมด (2) การจัดทำข้อตกลงเกี่ยวกับการแบ่งปันผลประโยชน์ระหว่างผู้ยื่นขออนุญาตกับผู้เกี่ยวข้องทุกฝ่าย

เงื่อนไข

กฎหมายได้ตั้งข้อกำหนดทั่วไป สำหรับข้อตกลงเกี่ยวกับการแบ่งปันผลประโยชน์ เช่น ผู้ขอเข้าถึงต้องจำแนกแหล่งและปริมาณของทรัพยากรที่จะถูกเก็บ วิธีการและระยะเวลาในการใช้ประโยชน์จากทรัพยากร และการแบ่งปันในผลประโยชน์ทุกอย่าง แต่ข้อตกลงไม่ได้ระบุถึงการแบ่งปันผลประโยชน์ในรูปแบบใดรูปแบบหนึ่งเป็นการเฉพาะ ข้อตกลงเกี่ยวกับการแบ่งปันผลประโยชน์ทุกข้อตกลงต้องได้รับการอนุมัติโดยรัฐมนตรีที่ได้รับคำสั่งให้รับผิดชอบในเรื่องนี้ และเงินที่ได้จากข้อตกลงการแบ่งปันผลประโยชน์จะถูกจ่ายให้แก่ กองทุนเพื่อการสำรวจตรวจค้นทางชีวภาพ (Bioprospecting Trust Fund)

บทลงโทษ

การสำรวจตรวจค้นทางชีวภาพ หรือการส่งออกสารทางพันธุกรรมที่ไม่ได้รับอนุญาต หรือฝ่าฝืนข้อกำหนดในประเด็นที่ได้รับอนุญาตแล้ว เป็นการละเมิดกฎหมาย ซึ่งโทษทางอาญาของการกระทำผิดกฎหมายคือถูกปรับและ/หรือจำคุก

กฎหมายไม่ได้กำหนดศูนย์ประสานงานกลางด้านการสำรวจตรวจค้นทางชีวภาพเป็นการเฉพาะ ผู้ที่มีอำนาจในการให้อนุญาตการเข้าถึงคือ รัฐมนตรีกระทรวงที่รับผิดชอบในการจัดการสิ่งแวดล้อมของชาติ แต่อาจมีการเปลี่ยนแปลง หากระเบียบข้อบังคับในภายหลังกำหนดในประเด็น การให้สิทธิในการมอบอำนาจ/อนุญาต เป็นของกระทรวง/หน่วยงานอื่นๆ ในอดีตสิทธิการอนุญาตถูกแบ่งให้เป็นหน้าที่

รับผิดชอบระหว่างหน่วยงานระดับชาติและจังหวัด ซึ่งขึ้นอยู่กับลักษณะทางภูมิศาสตร์ของพื้นที่ ที่
ทรัพยากรจะถูกเข้าถึงและชนิดของทรัพยากร

ตามราชกิจจานุเบกษาของรัฐบาลที่ออกเมื่อวันที่ 8 ตุลาคม พ.ศ.2547 หมวดที่ 6 ของกฎหมาย
ความหลากหลายทางชีวภาพ จะมีผลปฏิบัติในวันที่ 1 มกราคม พ.ศ.2550 ทำให้กรมกิจการสิ่งแวดล้อม
และการท่องเที่ยวมีเวลาเพียงพอที่จะพัฒนากฎระเบียบข้อบังคับที่จำเป็นต่อการดำเนินงานตาม
กฎหมายดังกล่าว สัญญาการเข้าถึงและการแบ่งปันผลประโยชน์ที่มีอยู่จะมีเวลา 1 ปี ในการดำเนินงาน
ให้สอดคล้องกับกฎหมายใหม่ ในระหว่างนี้จนถึงเดือนมกราคม ปี พ.ศ.2550 การยื่นขออนุญาตในเรื่อง
การสำรวจตรวจค้นทางชีวภาพ จะถูกดำเนินการภายใต้ระบบเก่า หน่วยงานที่มีสิทธิ์อนุญาตให้เกิดการ
เข้าถึงจะมีหลายหน่วยงาน สัญญาหลายฉบับได้ถูกลงนามภายใต้ระบบที่ผ่านมา เช่น สัญญาระหว่าง
คณะกรรมการการวิจัยทางด้านวิทยาศาสตร์และอุตสาหกรรม (CSIR) และหน่วยงานโรคพืช กับผู้แทน
ของประชาชนชาว San ได้ทำการการเข้าถึงและแบ่งปันผลประโยชน์ สลัดได (Hoodia cactus) สัญญา
ระหว่างคณะกรรมการการวิจัยทางด้านวิทยาศาสตร์และอุตสาหกรรมกับหน่วยงานอื่นๆ และสัญญา
ระหว่างสถาบันพฤกษศาสตร์แห่งชาติกับสวนพฤกษศาสตร์ Kew Gardens การเปลี่ยนแปลงระบบ
การเข้าถึงและการแบ่งปันผลประโยชน์ภายใต้กฎหมายความหลากหลายทางชีวภาพยังไม่ได้ข้อยุติ ใน
บางกรณีหน่วยงานที่ให้การอนุญาตไม่ยินยอมให้เกิดการอนุญาตใหม่ ซึ่งการไม่ยินยอมให้การอนุญาต
ใหม่ อาจมีต่อไปจนกระทั่ง หมวดที่ 6 และระเบียบข้อบังคับใหม่ถูกประกาศใช้ในปี พ.ศ. 2550